

MONSTRAMIGUES

Ameaça a Salem

GITTY DANESHVARI

Estrella Polar

Gitty Daneshvari

MONSTRAMIGUES

Amenança a Salem

Traducció d'Anna Llisterri

Il·lustracions de Darko Dordevic

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció L'Illa del Temps

Títol original: *Monster High - Ghoulfriends 'til the end*

© 2014, Mattel, Inc.

Monster High i les seves marques associades pertanyen a Mattel
i només poden ser
utilitzades sota la llicència de Mattel, Inc. Tots els drets reservats.

© de la traducció: 2014, Anna Llisterrí

© d'aquesta edició: 2014, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 11a planta
08034 Barcelona

© de la coberta: 2014 Mattel, Inc.

Il·lustració de la coberta: Darko Dordevic

Disseny de la coberta: Steve Scott

Adaptació del disseny de la coberta: Pilar Sola

Primera edició: maig del 2014

info@estrellapolar.cat

www.estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.

Impressió: Egedsa

Dipòsit Legal: B. 6.204-2014

ISBN: 978-84-9057-321-1

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL

U

Un cop de vent sobtat es va obrir pas entre les espesses branques verdes dels pins de pèl que marcaven els límits del campus, va donar la volta a la imponent façana de pedra i vidre de Monster High i finalment va travessar el camp d'esports. Una munió d'estudiants amb indumentària atlètica va rebre de molt bon grat la brisa, que alleujava la calor intensa del sol durant la celebració del dia de l'Esport de Por.

—Benvinguts al salt de crit femení, una competició de qui és capaç de saltar més enlaire i xisclar més fort alhora —va cridar amb un megàfon la sotsdirectora de Desastre i directora en funcions de Monster High, la senyoreta Sue Nami.

A la pista, amb moltes ganes de participar, hi

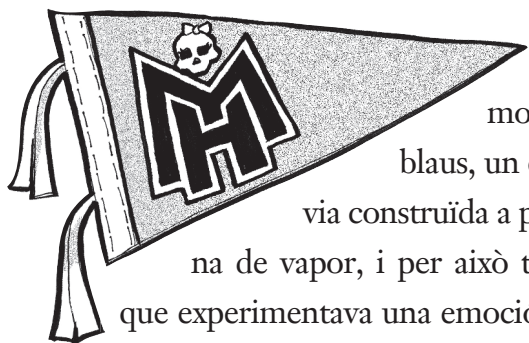
havia la Venus McFlytrap, la Rebecca Steam, la Rochelle Goyle, la Scarah Screams, la Cleo de Nile i la Toralei Stripe, totes amb cascos idèntics de Monster High.

—La primera a saltar és la Rochelle Goyle —va dir amb veu seca la professora robusta i enaiguada, tot mirant una gàrgola de granit menuda amb unes petites ales blanques.

Quan va sentir el seu nom, la Rochelle de seguida es va tirar enrere els cabells llargs i roses, es va apartar el serrell amb blens turquesa i va saludar la gentada amb la mà. Amb un gest més propi d'un dignatari estranger en visita oficial que d'una esportista, va fer tota una volta abans de dirigir-se a la línia de sortida. Uns segons després que comprovés un altre cop la seguretat del casc i es col·loqués en la posició correcta, es va sentir el tret de la pistola de sortida. La Rochelle va esprintar amb totes les seves forces, es va propulsar enlaire i va cridar tan fort com va poder.

—La mare del Tano, qui hauria dit que la Rochelle tenia aquests pulmons? —va murmurar la Rebecca Steam mentre uns fils de vapor li sortien de les orelles recobertes de coure.

El pare de la monstre de cabells blaus, un científic boig, l'havia construïda a partir d'una màquina de vapor, i per això treia vapor sempre que experimentava una emoció intensa, tant si es tractava d'entusiasme com de por o de ràbia.

—Ja ho pots ben dir, eh? Tant de bo pogués enlairar una mica més aquest cos de granit que té —va contestar la Venus, la filla de pell verdosa del monstre planta.

Llavors la monstre amb la cabellera verda i rosa va començar a fer estiraments de cames mentre escalfava les cordes vocals.

—Do, re, mi, fa, sol, la, si —cantava en veu baixa la Venus quan la senyoreta Sue Nami es va acostar el megàfon a la boca.

—Toralei Stripe i Cleo de Nile, esteu desqualificades per negar-vos a deixar anar el braç de l'altra. Fora de la pista! —va cridar la senyoreta Sue Nami a les dues dives emmurriades.

—*C'est incroyable!* No em puc creure que aquestes dues encara vagin de bracet —va dir la Rochelle mentre s'acostava a la Rebecca i la Venus.

—Creuen que si van juntes és més difícil que les segrestin els normis —va contestar la Venus, movent el cap amb incredulitat—. És de bojos: tothom s'ha empassat completament aquesta història dels normis.

Després que la Scarah Screams, una *banshee*, guanyés la competició de salt de crit, la Rebecca, la Rochelle i la Venus van decidir que era hora de buscar una altra monstre, una que potser els ajudaria a posar fi als temps foscos i pessimistes que vivia Monster High. Per això les tres noies anaven fent ziga-zagues entre la multitud de monstres, buscant constantment amb la mirada la Wydowna Spider.

—Noies, creieu que algun dia la vida a Monster High serà normal? O fins i tot una mica avorrida? —va preguntar la Rebecca a la Venus i la Rochelle mentre passaven pel costat de dos monstres marins que feien estiraments.

—Tant de bo et pogués dir que sí, *chérie*, però pensa només en tot el que ha passat des que vam arribar a Monster High. Primer, Madame Flapper va fer aquell encanteri terrible, el xiuxiueig, que va deixar professors i alumnes sense la capacitat de pensar per si mateixos! *Quelle horreur!*

—He de reconèixer que trencar l'encanteri no va ser fàcil —va recordar la Venus—. I pensar que després la senyoreta Flapper se'n va sortir com si res, afirmant que ella també estava embruixada! Quina pila d'adob!

—Certament, la manera com tothom va tornar a fer vida normal de seguida em va deixar més freda que un camió de gelats. De fet, ni tan sols quan van començar a aparèixer gatets blancs i nines de la destrucció amb missatges avisant que *ells* ja eren aquí no es va aixecar la llebre —va recordar la Rebecca en veu alta.

—Quina llebre? —va preguntar amb curiositat la Rochelle.

—Redimoniets, Rochelle! No hi ha cap llebre, només és una expressió —li va explicar la Rebecca amb un petit somriure.

—Quantes expressions! La veritat és que són terriblement empipadores.

—No va ser fins que van començar a sortir gràfics sobre *ells* pertot arreu que algú s'hi va començar a fixar de debò. I per descomptat, després, quan van segrestar la senyora Bloodgood, la cosa ja es va descontrolar del tot —va afegir la Venus.

—Ah! I també hi va haver aquella nota! Aquella nota ridícula que afirmava que els normis havien segrestat la senyora Bloodgood i no la deixarien tornar fins que s'hagués construït un mur tot al voltant de Salem. —La Rochelle va gemegar només de recordar aquella història tan absurda.

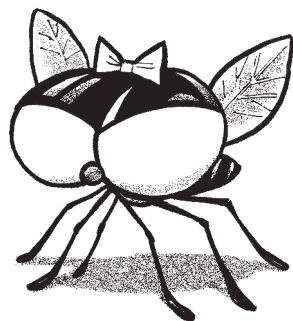
—Però tothom es pensa que és veritat. Nosaltres som gairebé les úniques que no ens ho creiem. Els altres ni tan sols no sospiten que la senyoreta Flapper treballa per a aquesta societat secreta. De fet, no saben ni que Asome existeix! Tampoc no és que nosaltres sapiguem qui hi ha darrere d'Asome... —La Venus va deixar perdre el fil dels pensaments.

—Però esperem que la Wydowna ens ho digui —va intervenir la Rochelle.

Feia unes quantes setmanes s'havia descobert que la Wydowna Spider, la filla d'Aracne, vivia d'amagat a les golfes de Monster High. I encara que en el primer moment el xèrif Fred Onarrival havia pensat que potser era una espia dels normis, aviat va creure el que ella explicava: que només s'havia instal·lat d'estranguis a l'institut perquè tenia moltíssimes ganes d'aprendre. Però, per desgràcia, allò no era veritat.

Esvelta i flexible, amb pell d'ònix, cabells del color del foc i sis braços, la Wydowna mantenia els ulls —tots sis— clavats a terra des que s'havia adonat que la Rebecca, la Rochelle i la Venus eren allà.

—Sabem què estàs fent —la va pressionar la Venus—. Sabem que col·labores amb la senyoreta Flapper i Asome. El que passa és que no entenem per què ho fas.

—No sé què voleu dir —va barbotejar la Wydowna, nerviosa.

—Para de fer comèdia, Wydowna —va dir la Rebecca en veu baixa.

—No faig comèdia... No ho sé —va xiuxiuejar la Wydowna tot mirant la mosca que era la seva mascota, la Shoo.

—Sembles molt simpàtica, molt autèntica. Com és que has acabat embolicada en una cosa així? Una societat que creu que algunes criatures són superiors a les altres? Això no està bé, i tu ho saps —va acabar la Venus amb una súplica.

—No ho enteneu —va barbotejar la Wydowna,

i es va posar a plorar—. Em pensava que m'enviaven aquí a ajudar els monstres. Pel bé de tot el món monstruós. Però llavors vaig començar a llegir coses... coses que no m'agradaven, o que ni tan sols no entenia...

—Només digue'ns qui hi ha darrere d'Asome!

—La Venus va instar la monstre aranya espantada a revelar els seus secrets.

—No us ho puc dir. És massa perillós.

—Ens ho has de dir! El futur de tots els monstres de Monster High en depèn! —li va pregar la Rochelle—. *S'il vous plaît*, Wydowna.

—No compreneu quant poder tenen —va dir la Wydowna amb veu tremolosa.

—Tu només digue'ns qui són! Ens en sortirem! —va exclamar la Venus, que ja no podia aguantar més els nervis.

—No ho enteneu. No els podreu aturar! —va replicar la Wydowna.

—Vam aturar el xiuxiueig de la senyoreta Flapper, i també aturarem això —va afirmar amb seguretat la Venus.

—Que no ho enteneu? Tot és part d'un mateix pla.

—Quin pla? —va preguntar la Rebecca tota nerviosa, mentre el vapor li sortia a raig per les orelles.

—No teniu ni idea de l'abast que té això, de quant de temps s'ha estat elaborant aquest pla —va dir la Wydowna, i llavors una forta sirena va tallar l'aire.

Aquell llarg udol, semblant a una alerta d'atac aeri, no va trigar a dispersar la gentada en un grapat d'embulls de por i confusió.